

Det var gået stærkt med at komme ind i spillet igen. Akademilæreren havde stået lige der i Saxos Celle og kigget på dem med vrede øjne, så der havde ikke været andet at gøre end at vende timeglasset.

Heldigvis sad de nu under et kæmpestort grønt bøgetræ. Det var lunt og solrigt, det duftede ligesom af sommer. Foran dem var en lille eng med blomster, og de kunne se, at en kirke var ved at blive bygget i det fjerne. Ikke langt fra træet var en lille bæk, der rislede, og de kunne høre fugle, der sang. Det hele var ligesom på en film, hvor alt var godt. Endnu engang blev de begge lidt nervøse. Hvad mon de havde i vente denne gang?

Efter lidt tid slappede de dog begge af. Det virkede ikke, som om der skulle ske noget farligt.

“Hvad gør vi egentlig, når vi kommer tilbage til Saxos Celle?” spurgte Noah lidt bekymret.

Akademilæreren havde jo set, at de lige pludselig var blevet suget ind i spillet. Emma tænkte lidt, så svarede hun:

“Vi må vel bare være rigtig hurtige til at vende timeglasset, så han ikke kan få fat i os, før spillet er slut.”

Noah nikkede, ja, de var nødt til at være hurtige, men det ville ikke være så rart, at de ikke ind imellem kunne kigge på spillepladen og forberede sig på, hvor de skulle hen.

Han tog tangen op af lommen. Tænk, at sådan en lille ting kunne skabe så meget postyr. Noah var dog ikke i tvivl om, at han skulle have den tilbage til pladsen foran Sorø Kloster og forhindre, at drengen blev beskyldt for tyveri og fik skåret næsen af. Når det kom til stykket, var det ikke selve tangen, men hans samvittighed, der gjorde, at den skulle tilbage. I første omgang ville han bare lige vise Emma tangen, men så havde han alligevel syntes, at den var spændende at få med hjem og vise sin far. Det var jo ikke fordi, at han ville være ond. Og havde han vidst, at en anden ville få skylden og få hugget næsen af, havde han jo aldrig taget den.

Det virkede, som om de havde siddet længe under bøgetræet, da en ung mand kom gående forbi. Da han så dem, stoppede han op og kiggede venligt på dem.

“Nå, jamen, I har da fundet en dejlig plads der op ad træet”. Han smilede stort til dem. “Måske må jeg sidde sammen med jer?”

Emma så lidt skeptisk ud, men Noah nikkede. Manden så flink ud. Hans tøj lignede det, som arbejdsmændene og skovhuggeren havde haft på. Han var helt tydelig ikke ud af en fin slægt, men til gengæld var han snakkesagelig:

“Jeg synes da ikke, at jeg har set jer før her på egnen?” Han kiggede undrende på dem, men de nåede ikke at svare, før han fortsatte: “Meen det er jo ikke så mærkeligt i disse tider.” Han smilede igen stort. Han havde tabt flere af sine tænder, og nogle af dem der var tilbage, var helt brune, men det så ikke ud til at genere ham. “Det er så dejligt med fred og ro i landet,” fortsatte han. “Så kan man bedre komme rundt og finde arbejde.” Han kiggede på Noah, som om han vidste, hvad han mente. Men Noah behøvede ikke at sige noget, for den unge mand snakkede videre: “Kong Valdemar har virkelig sørget for ro, så landet kan blomstre. Og med

Guds velsignelse selvfølgelig." Manden skyndte sig at slå korsets tegn og takke Gud. "Der bliver jo bygget kirker alle vegne nu, så der er masser af arbejde at få for os."

Han kiggede igen indforstået på Noah. Og uden at Noah og Emma behøvede at stille spørgsmål, fortalte den unge mand om sit liv, hvor han rejste rundt og fik arbejde forskellige steder. Han var håndværker, og der var masser at lave. Danmark var ikke længere et land i borgerkrig. Der var fred, og det gjorde, at folk kunne dyrke markerne og bygge kirker og huse.

Imens den unge mand fortalte, kiggede Emma forsigtigt på timeglasset. Der var ikke meget tid tilbage, så hun tog en hurtig beslutning og lagde det ned. Sandet stoppede med at løbe. Det var så rart at sidde her i solskinnet under bøgetræet og høre manden fortælle. Lige nu ville hun ikke tilbage. Det ville sikkert også forskrække manden, hvis de lige pludselig var væk.

Manden snakkede og snakkede. Noah ville virkelig gerne høre efter. Middelalderen var blevet

noget mere spændende, efter han selv havde været der, men til sidst kunne han ikke sidde stille mere. Han rejste sig, og den unge mand fulgte med.

"Skal I med ned til kirken?" spurgte han hurtigt. "Jeg har hørt, at der er arbejde at få. Det er Asser Rig og hans slægt, som bygger her i Wndlösze. De bygger jo næsten overalt her på egnen."

Noah vidste ikke lige, hvad han skulle svare, men Emma var hurtig til at finde på noget:

"Vi har en aftale om at mødes med nogle her. Men gå du bare, så ses vi dernede."

Hun smilede til den unge mand. Han smilede tilbage og begyndte at gå ned mod kirken.

Da den unge mand var et godt stykke væk, sagde Noah:

"Hold da op, hvor kunne han snakke." Han så helt træt ud, men kom så i tanke om noget og fortsatte: "Det var da heldigt, at tiden ikke nåede at løbe ud, for det ville være lidt mærkeligt for ham, hvis vi lige pludselig var væk."

Emma smilede og tog timeglasset frem, som stadig lå ned.

"Det sørgede jeg lige for," sagde hun snedigt.

"Smart," sagde Noah.

I timeglasset var der kun meget lidt sand tilbage, og inden de stillede det op, så tiden kunne løbe ud, aftalte de at vende det med det samme igen, når de kom tilbage til Saxos Celle.

Akademilæreren skulle ikke nå at stoppe dem.

